

«Η μουσική μου δίνει δύναμη»

Αν και μπορεί να κουνήσει μόνο το ένα δάχτυλο, οι δημιουργίες του βραβεύονται

«Είναι δύσκολο να περιγράψω πώς νιώθω όταν γράφω μουσική. Για μένα είναι πληρότητα, παρ' όλο που όπως αντιλαμβάνεται ο καθένας το να βάζω μία μία τις νότες με το ποντίκι στην ηλεκτρονική παρτιτούρα, δεν είναι το ίδιο με το να απλώσει ο πιανίστας τα χέρια στο πιάνο και να βγάλει απευθείας τη μελωδία».

ΡΕΠΟΡΤΑΖ: Εύη Σαλτού esaltou@dolnet.gr

Δεν μπορεί να παίξει πιάνο ούτε να γράψει σε κλασικές παρτιτούρες. Κι όμως, η μουσική που συνθέτει έχει βραβευθεί πολλές φορές ενώ καταξιωμένοι τραγουδοποιοί και τραγουδιστές έχουν συνεργαστεί μαζί του. Ανάμεσά τους ο Γιώργος Νταλάρας, ο οποίος έχει προλογίσει δίσκο του αλλά και ο Αντώνης Ρέμος που έχει πει τραγούδι του. Από πολύ μικρή ηλικία – μόλις πέντε ετών – φάνηκε το ταλέντο του Στέλιου Πισή στη μουσική. Την ίδια όμως περίοδο οι γιατροί διέ-

ΣΠΑΝΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Ο νεαρός από την Κύπρο πάσχει από μυϊκή δυστροφία τύπου Duchenne, μια σοβαρή ασθένεια που χτυπά το μυϊκό σύστημα του ασθενούς

■ **Παρά την επιδείνωση** της υγείας του λόγω της σπάνιας ασθένειας από την οποία πάσχει, ο 30χρονος Στέλιος Πισής από την Κύπρο συνεχίζει να γράφει μουσική με το δάχτυλο του δεξιού χεριού – το μόνο σημείο του σώματός του που μπορεί να κουνήσει. Στη φωτογραφία, με τον Αντώνη Ρέμο με τον οποίο συνεργάζεται

γνωσαν ότι ο νεαρός από την Κύπρο έπασχε από μυϊκή δυστροφία τύπου Duchenne, μια σοβαρή και ταυτόχρονα σπάνια ασθένεια που χτυπά το μυϊκό σύστημα του ασθενούς με αποτέλεσμα σταδιακά να εξασθενούν οι μύες.

Κι ενώ τα πρώτα χρόνια ο μουσικοσυνθέτης μπορούσε να μετακινηθεί με αναπηρικό αμαξίδιο, τα τελευταία περίπου οχτώ

«Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ»

Διεθνείς διακρίσεις για το μουσικό του έργο

ΠΡΙΝ ΑΠΟ περίπου έναν μήνα, ο Στέλιος Πισής βραβεύθηκε από τον Διεθνή Οργανισμό Προστασίας Πνευματικών Δικαιωμάτων (PRS) για το μουσικό του έργο. «Στις 5 Φεβρουαρίου ήρθαν από το Λονδίνο εκπρόσωποι του οργανισμού και σε μια τελετή που έγινε στο δωμάτιό μου, στη Λεμεσό, μου δόθηκε ο έπαινος». Ο Οργανισμός έχει 60.000 μέλη παγκοσμίως αλλά σε ελάχιστους δόθηκε αυτή η τιμητική διάκριση ενώ είναι η πρώτη φορά που απονέμεται σε Κύπριο συνθέτη.

Η συγκεκριμένη διάκριση πάντως δεν είναι η μοναδική. Πριν από περίπου τρία χρόνια προβλήθηκε στο πρώτο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ «Emotion Picture» στην Αθήνα, ντοκιμαντέρ με τη ζωή και το έργο του Στέλιου. Έναν χρόνο αργότερα, το ντοκιμαντέρ προβλήθηκε στο 4ο Φεστιβάλ Κυπριακών Ταινιών Μικρού Μήκους και Ντοκιμαντέρ, όπου και απέσπασε το βραβείο καλύτερης μουσικής,

την οποία έγραψε ο ίδιος ενώ το 2008 κέρδισε το πρώτο βραβείο στην κατηγορία ντοκιμαντέρ στο Φεστιβάλ Δράμας. Αν και, όπως λέει, δεν έχει αντιμετωπίσει πρόβλημα «ρατσισμού», επισημαίνει ότι υπάρχει

ακόμα προκατάληψη για τα άτομα με ιδιαιτερότητες. «Διακρίσεις εις βάρος τους σε διάφορους τομείς, δεν έχουν πρόσβαση σε όλους τους χώρους κι αγωνίζονται κάποτε ν' αποδείξουν ότι έχουν ίσα δικαιώματα

■ **«Η μουσική είναι η ζωή μου.** Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζω καθημερινά είναι τόσο μεγάλες που κανένας δεν μπορεί όχι μόνο να τις καταλάβει αλλά και να τις υποψιαστεί», λέει ο μουσικοσυνθέτης Στέλιος Πισής, τον οποίο πρόσφατα βράβευσε για το μουσικό του έργο ο Διεθνής Οργανισμός Προστασίας Πνευματικών Δικαιωμάτων (PRS). Η φωτογραφία είναι από ντοκιμαντέρ που πήρε το πρώτο βραβείο σε διεθνή διαγωνισμό και αφορά τη ζωή και το έργο του

με όλους τους άλλους. Δεν ζητούν τον οίκτο και την ελεημοσύνη αλλά ίσες ευκαιρίες. Χρειάζεται ο κόσμος ν' αλλάξει νοοτροπία και ν' αποδέχεται τη διαφορετικότητα. Είναι θέμα αγωγής».

χρόνια, η κατάσταση της υγείας του έχει επιδεινωθεί με αποτέλεσμα να τον κρατά μόνοι στο κρεβάτι και μάλιστα να κρίνεται απαραίτητη η χρήση αναπνευστήρα 24 ώρες το εικοσιτετράωρο. «Χωρίς τον αναπνευστήρα δεν μπορεί να αντέξει παρά μερικά δευτερόλεπτα – ούτε καν για μισό λεπτό», λέει ο πατέρας του μουσικοσυνθέτη κ. Κλείτος Πισής.

Παρά την επιβαρυνόμενη κατάσταση της υγείας του όμως, δεν σταμάτησε να κάνει αυτό που αγαπά: να γράφει μουσική. Ωστόσο σήμερα δεν μπορεί να κουνήσει παρά μόνο το ένα δάχτυλο του δεξιού χεριού. Και πάλι όμως δεν το βάζει κάτω. Συνεργάτες του σε αυτήν την προσπάθεια είναι η θόνη του ηλεκτρονικού υπολογιστή, η οποία βρίσκεται πάνω από το κρεβάτι του αλλά και το ποντί-

κι, το οποίο δεν ακουμπά σε κάποιο γραφείο αλλά στο ίδιο του το σώμα: Καθημερινά γράφει στον υπολογιστή μία μία νότα.

«Μεγάλες δυσκολίες»

«Η μουσική είναι η ζωή μου. Είμαι ευτυχισμένος που μπορώ έστω και με αυτόν τον τρόπο να δημιουργώ. Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζω καθημερινά είναι τόσο μεγάλες που κανένας δεν μπορεί όχι μόνο να τις καταλάβει αλλά και να τις υποψιαστεί. Χρειάζεται να μείνει κάποιος δίπλα μου ένα εικοσιτετράωρο για να τις αντιληφθεί. Δεν παραπονιέμαι όμως, έχω στο πλευρό μου ανθρώπους που με βοηθούν αλλά και την τεχνολογία. Χωρίς τον υπολογιστή μου και τα εξειδικευμένα μουσικά μου προγράμματα δεν θα μπορούσα να λειτουργήσω ως συν-

θέτης και θα ήταν για μένα πολύ τραγικό αν ένοιθα να με πλημμυρίζουν τόσες μελωδίες αλλά να μην μπορώ να τις καταγράψω και να τις βγάλω προς τα έξω», λέει στα «NEA» ο 30χρονος μουσικοσυνθέτης.

Η έμπνευση και η ιδέα για ένα μουσικό κομμάτι γεννιέται πολλές φορές, όπως λέει, μέσα σε ελάχιστο χρόνο. «Ωστόσο, δεν αρκώμαι στο να καταγράψω απλά τις μελωδίες, αλλά προχωρώ και στην ενορχήστρωση των έργων μου κι αυτό είναι χρονοβόρο». Τους στίχους που ντύνει η μουσική του Στέλιου τους γράφει ο πατέρας του. «Έγραφα στίχους και ποιήματα από το 1962. Όταν η κατάσταση του Στέλιου επιβαρύνθηκε, το άφησα για λίγο στην άκρη. Μέχρι που ο γιος μου μου ζήτησε να συνεργαστούμε».